

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/134/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817210076
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7817210076.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu E. K.Q., K.. X.X.XXXX, J. XXX, zast. JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou, Bratislava, Zámocká 26, proti žalovanému Profi Credit Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35792752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubáňho 16, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 12Csp/197/2017-136 z 29.10.2018 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 541,40 eur, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, II. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktorú bude povinný zaplatiť žalovaný, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil a ako sa k žalobe vyjadril žalovaný. Konštatoval, že uznesením sp.zn. 12Csp/197/2017 - 71 z 8.8.2018, pripustil zmenu žaloby, jej rozšírením o istinu vo výške 801,60 eur s tým, že žalovaný je povinný vydať bezdôvodné obohatenia žalobcovi vo výške 1 240,80 eur a nahradiť trovy konania a následne na pojednávaní 1.10.2018 na sumu 1 541,40. Z dôvodu nezrovnalostí pri výpočte RPMN, uložil uznesením žalovanému, aby sa vyjadril, akým spôsobom bola vypočítaná RPMN, keďže úver bol poskytnutý v sume 1 665,00 eur a nie 1 850,00 eur, do akej miery boli zohľadnené náklady pri výpočte RPMN súvisiace s poskytovaním doplnkových služieb, ktoré boli spoplatnené vo výške 43,29 eur mesačne. Žalovaný k uzavretej Dohode o poskytnutí služieb uviedol, že nebola podmienkou ani predpokladom pre uzavretie zmluvy a nemusel ju spotrebiteľ uzavrieť. Trval na tom, že poskytoval služby žalobcovi vo forme odoslania SMS klientovi o schválení úveru z 21.12.2015, ďalšie SMS - upozornenie na neuhradenie plnej splátky vo výške 100,20 eur 3.2.2016, 12.2.2016 žiadosť o úhradu dlhu 100,62 eur. Tieto SMS - ky s tým istým textom sa opakovali 15.2.2016 dvakrát, 18.2.2016 opäť dvakrát. Ďalšia SMS-ka ktorá bola zasielaná pravdepodobne žalobcovi bola 22.2.2016 zaslaná dvakrát, týkala sa úhrady sumy 100,62 eur , rovnako aj 24.2.2016, 26.2.2016 boli odoslané dve SMS-ky s temer totožným obsahom, a to žiadosť o okamžitú úhradu, rovnako tomu bolo 29.2.2016, 2.3.2016 a 8.4.2016 ako aj 18.5.2016. Ďalšia SMS - výzva na úhradu splátky 3. až 5. splátky boli odosielané 26.4.2016, 26.5.2016 a 26.6.2016. Žalobca požiadal o zaslanie kópie zmlúv a tieto mu boli zaslané 17.7.2017. Nestotožnil sa ani s námietkou nesprávneho výpočtu RPMN, pretože sa domnieval, že odplata v zmysle Dohody o poskytnutí služby nemala byť súčasťou celkových nákladov, pretože by sa jednalo o postup v rozpore so zákonom. Do RPMN sa započítava odplata za služby výlučne, ak boli podmienkou získania úveru. Čo sa týka poskytnutia úveru vo výške 1 850,00 eur, v tomto prípade žalovaný trval na tom, že

došlo k započítaniu pohľadávok, tzn. že žalovaný započítal svoju pohľadávku voči pohľadávke žalobcu, ktorý mal uhradiť v zmysle Zmluvy poplatok za poskytnutie úveru vo výške 185,00 eur. V tomto prípade poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. Obdo V 47/2001. Ďalej súd uviedol, aké dokazovanie vykonal a uzavrel, že v danom prípade sa jedná o vzťah vyplývajúci zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, z toho dôvodu súd posudzoval nároky z vyššie uvedených zmlúv v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, Zákona o spotrebiteľských úveroch a Zákona o ochrane spotrebiteľa. Citoval znenie § 52 ods.1,2,3,4, § 2 písm. g), § 9 ods.2, § 11 ods.1, § 16 ods.1,2,3 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľskom úvere, účinného v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods.1,3, § 7 ods.1,2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z. z. zák. o ochrane spotrebiteľa a uviedol, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 8500139474 z 18.12.2015 podrobil kontrole z hľadiska žalobcom namietaného nesúladu zmluvných podmienok so zák. o spotrebiteľských úveroch. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) uvedená v zmluve nezodpovedala spôsobu výpočtu s poukazom na § 2 písm. g) zák. o spotrebiteľských úveroch, pretože do výpočtu RPMN mali byť zahrnuté celkové náklady spotrebiteľa. Takýmito nákladmi v zmysle uvedeného zákona sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ale aj nákladov na doplnkové služby súvisiacich so zmluvou. Do celkových nákladov patria teda aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. V danom prípade je zrejmé, že do nákladov úveru neboli zahrnuté celkom určité náklady spojené s doplnkovými službami, čo potvrdil aj žalovaný. Tieto náklady žalovaný považoval za odlišné od nákladov, ktoré majú byť zahrnuté do zmluvy o úvere. Súd je iného názoru, pretože z uvedeného ustanovenia vyplýva, čo tvorí celkové náklady úveru a tvoria ho aj doplnkové služby, ktoré sú v danom prípade viazané na zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 8500139474. Zmluva o doplnkovej službe nebola výsledkom dojednania žalobcu a žalovaného, pretože žalobca sa jasne vyjadril, že o tejto zmluve nevedel, bola zjavne podsunutá na podpis spolu s ostatnými listinami, pretože takú zmluvu by za žiadnych okolností nepodpísal. Za služby, ktoré ani nepotreboval by mal platiť sumu 1 814,40 eur, považoval za absolútne vylúčené. Pokiaľ by bol zahrnul žalovaný uvedené sumy do nákladov, podstatne by sa zvýšila RPMN, čo mohlo upozorniť spotrebiteľa na nevýhodnosť úveru a následné neuzavretie zmluvy. Takto koncipované náklady predražili úver, pretože žalobca mal zaplatiť nielen istinu úveru, úrok, ale aj ďalší poplatok, ktorý nie je plnením v prospech žalobcu, ale sleduje finančný záujem veriteľa a poskytovateľa služby. Pokiaľ žalovaný nezahrnul celkové náklady do výpočtu RPMN, obchádzal zákon a teda konečná výška RPMN nezodpovedá skutočnej výške. Použijúc kalkulačku uverejnenú na stránke Ministerstva financií SR „www.fininfo.sk“, pri zadaní nákladov vyplývajúcich zo Zmluvy o úvere: istina úveru 1 850,00 eur, výška celkových mesačných splátok 100,20 eur (56,91 + 43,29 - platba za doplnkovú službu), počet mesačných splátok 42, po pripočítaní poplatku za poskytnutie úveru v sume 185,00 eur, zistil, že RPMN predstavovala výšku 83,38 %, nie 23,34 % a celková suma, ktorá mala byť zaplatená podľa výpočtu, predstavovala sumu 4 393,40 eur, nie 2 575,22 eur. Z uvedeného je zrejmé, že použitá RPMN bola nesprávna, čo samo o sebe zakladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalovaný nepredložil súdu žiaden iný spôsob výpočtu RPMN a ten čo bol pripojený k zmluve, vychádzal zo sumy úveru 600,00 eur, to znamená, že pre účely posúdenia RPMN v zmluvách, bol nepoužiteľný. K námietke absencie údajov o konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods.2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z., uviedol, že ju považuje za nedôvodnú, pretože Zmluva obsahovala konečnú splatnosť úveru, 1.7.2019. V zmysle § 1 ods.1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. S účinnosťou od 1.9.2014 sa na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty aplikuje priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Za daných okolností nie je zrejmé, akým spôsobom bola stanovená odplata, čo zahŕňala s poukazom na to, že výška úroku z úveru bola vyjadrená samostatne a rovnako aj výška odplaty. Pokiaľ bol úrok subsumovaný do výšky odplaty, mal to veriteľ uviesť. Ak nebol, potom by sa javila ako relevantná odplata vyjadrená súčtom percent úroku z úveru a odplaty (15,03 % + 25,03 % = 40,06 %), čo by už nepochybne presahovalo dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery v predchádzajúcom kalendárnom štvrtroku 2015 (13,36 % uvedené vyššie). Pokiaľ je teda odplata tvorená úrokom, poplatkami, prípadne inými dohodnutými plneniami pri podpise zmluvy, s poukazom na informačnú povinnosť veriteľa vyplývajúcu zo zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, musí byť spotrebiteľ riadne informovaný o zmluvných

dojednaniach/podmienkach, pred podpisom zmluvy, vrátane dojednania o odplate, pretože taký postup by znamenal nekalú obchodnú praktiku vedúcu k podstatnému narušeniu ekonomického správania spotrebiteľa a značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r/ zák. č. 250/2007 Z.z.). Súčasťou zmluvy bol aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 185,00 eur, v zmysle bodu 6.4. Zmluvy. Povinnosť zaplata uvedeného poplatku, bola podľa vyjadrenia žalovaného, splnená započítaním pohľadávky veriteľa oproti pohľadávke dlžníka. Citoval znenie § 580 O. z. a uviedol, že k započítaniu nedochádza automaticky, len čo sa pohľadávky stretli. Vyžaduje sa na to právny úkon niektorého z účastníkov záväzkového právneho vzťahu. Musí ísť o prejav adresovaný druhému účastníkovi, z ktorého je zrejmé, ktorá pohľadávka a v akom rozsahu sa uplatňuje na započítanie proti pohľadávke veriteľa. Formu tohto prejavu zákon nepredpisuje, ale nesmie odporovať § 34 O. z., podľa ktorého právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Započítanie je jednostranný úkon na ktorý sa nevyžaduje súhlas druhého účastníka, pretože ho možno vykonať aj proti jeho vôli. Započítanie námiety možno uplatniť po tom, keď sa pohľadávky stretli, a to od okamihu zročnosti pohľadávky. Vtedy dôjde k zániku pohľadávok v dôsledku započítania, a to v rozsahu, v akom sa navzájom kryjú. Dojednanie umožňujúce veriteľovi znížiť poskytnutý úver o poplatok za poskytnutý úver v čase uzavretia zmluvy, nemá opodstatnenie. Žalobcovi mala byť prevedená suma vo výške 1 850,00 eur a následne po poskytnutí úveru, mal žalobca zaplatiť poplatok. Aj zo samotného textu zmluvy vyplýva, že poplatok je za poskytnutý úver. Navyše žalovaný vôbec o tejto možnosti neinformoval žalobcu, ktorý nevedel z akých dôvodov dostal nižší úver ako dohodnutý. Započítanie bolo priamo zapracované do Zmluvy, do textu, ktorý svojím začlenením nevzbudzoval osobitne pozornosť žalobcu. Pokiaľ žalovaný započítal svoju nesplatenú pohľadávku na plnenie voči žalobcovi, konal tak v rozpore s § 580 O. z.. Dojednanie v zmluve je prejavom vôle oboch strán a nie výrazom vôle veriteľa. Pokiaľ absentoval prejav vôle dojednať takúto zmluvnú podmienku, je takéto dojednanie neplatné v zmysle §§ 34, 37 O. z.. Žalobca mal záujem o predčasné splatenie úveru, ale neakceptoval sumu, ktorú veriteľ požadoval v súvislosti s predčasným splatením úveru. Žalovaný uvedené tvrdenie nevyvrátil. Súd konštatoval, že aj podmienky predčasného splatenia úveru nie sú ponechané na svojvôli veriteľa, ale podliehajú zákonnej úprave v zmysle § 16 ods.1,2,3 zák. č. 129/2010 Z.z.. Pokiaľ, by bol veriteľ vyhovel žiadosti o predčasné splatenie úveru, nepochybne by sa pripravil o príjmy, ktoré si zabezpečoval prostredníctvom Dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v dôsledku nesúladu zmluvných podmienok zmluvy o spotrebiteľskom úvere s príslušnými ustanoveniami zák. o spotrebiteľských úveroch. Z toho dôvodu skúmal ako prejudiciálnu otázku, či sú naplnené podmienky pre tvrdenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a súčasne sa vysporiadal aj s otázkou platnosti/neplatnosti dohody o poskytovaní služieb, dohody o započítaní pohľadávok, dohody o zrážkach zo mzdy. Citoval znenie § 34, § 39 O. z. a s poukazom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy, dohoda o započítaní pohľadávok a dohoda o poskytovaní služby neboli výsledkom individuálneho dojednania. „Žalovaný“ nebol informovaný ani o jednom z uvedených dojednaní, ktoré boli nevýrazne zapracované do predformulovaného textu vyhotoveného žalovaným a v prípade dohody o poskytnutí služby, dané len na podpis žalobcovi. Následkom absencie prejavu vôle právnych úkonov, je ich absolútna neplatnosť v súlade s § 34 O. z.. Použitie nekalých obchodných praktík, v podobe zahrnutia dojednania do zmluvy a vyššie uvedených dojednaní, o ktorých žalobca nebol informovaný pred uzavretím zmluvy je konanie, ktoré možno charakterizovať ako konanie obchádzajúce zákon. Takéto konanie je tiež postihnuté absolútnou neplatnosťou právneho úkonu. Citoval znenie § 451 ods.1,2, § 456 O. z. a mal za to, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere je nutné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú, v súlade s § 11 ods.1 písm. b) zák. o spotrebiteľskom úvere, s poukazom na nesprávne určenú RPMN v zmluve. Za týchto okolností bolo povinnosťou žalobcu zaplatiť len rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru a zaplatenou sumou. Žalobca zaplatil na úver sumu 3 206,40 eur, pričom úver mu bol poskytnutý len do výšky 1 665,00 eur. Zaplatená suma, prevyšujúca výšku skutočne poskytnutého úveru, 1 541,40 eur predstavovala bezdôvodné obohatenie prijaté žalovaným, ktorý vzhľadom na aktuálnu platnú právnu úpravu v oblasti spotrebiteľských úverov a profesionálnych skúseností z poskytovania peňažných prostriedkov úverovou formou, mal a mohol predpokladať, že uzavretá úverová zmluva je nesúladná v časti základných náležitostí zmluvy so zák. č. 129/2010 Z.z. Keďže sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, bolo jeho povinnosťou vrátiť žalobcovi sumu predstavujúcu rozdiel medzi skutočne poskytnutými peňažnými prostriedkami a sumou, ktorú zaplatil žalobca na uvedený úver. Tento rozdiel predstavoval výšku 1 541,40 eur, z toho dôvodu rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia vo výške uplatnenej žalobcom. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP a konštatoval, že v konaní bol úspešný žalobca v celom rozsahu, z toho dôvodu mu priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods.2 CSP, o ktorých výške rozhodne

súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, pričom jeho podanie odôvodnil nasledovnými odvolacími dôvodmi: § 365 ods.1 písm. d), f), h) CSP. I. Podľa napádaného rozsudku súd konštatuje, že v zmluve o revolvingovom úvere číslo 8500139474 je nesprávne určená RPMN, pretože pri jej výpočte neboli zohľadnené náklady podľa dohody o poskytovaní služieb. Tvrdí, že súd vychádzal z nesprávneho výkladu § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. (jeho znenie citoval). Z tohto ustanovenia vyplýva, že do celkových nákladov nepatria notárske poplatky, náklady na doplnkové služby ak spotrebiteľ zmluvu o nich nemusí spotrebiteľ uzavrieť na to, aby získal spotrebiteľský úver alebo, aby ho získal za ponúkaných podmienok. Postup, ktorým by sa započítavala suma platby podľa dohody o poskytnutí služby do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom tak, ako sú definované vyššie, a teda aj do výpočtu RPMN odporuje zákonu. V uvedenej sume nemôže byť zahrnutý aj náklad na platbu za službu, ktorá nebola podmienkou pre vznik úverovej zmluvy, čiže podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nejde o súčasť celkových nákladov a preto nejde ani o súčasť celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť podľa § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch. Konajúci súd v rozsudku neoznačil žiadne zákonné ustanovenie, podľa ktorého by sa náklady podľa dohody o poskytovaní služieb mali započítať do celkových nákladov a teda aj do RPMN. Záver súdu je v tomto smere absolútne nepreskúmateľným. Podľa záveru Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoR/5/2016 ohľadne dohody o poskytnutí služby a toho, že platba podľa neho nie je súčasťou celkových nákladov a teda ani súčasťou RPMN odôvodnil v bode 45, ktorého znenie citoval. Na základe uvedeného, preto tvrdí, že súdom prijatý záver o nesprávnosti RPMN je založený na nesprávnom výklade príslušných ustanovení zákona. Súd ďalej rozhodnutie odôvodnil, že výpočet a určenie RPMN v uzavretej zmluve sú nesprávne, pretože pri tomto výpočte sa vychádzalo z čiastky úveru 600,- eur, čo je podľa súdu nepoužiteľné. Namiesto toho súdu odkazuje na výpočet fininfo.sk. Tento postup súdu a na neho nadväzujúce závery sú nezákonné, pretože RPMN sa počíta podľa zákonom stanoveného postupu, ktorý je vyjadrený vzorcom v prílohe č. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. Výpočet na spomenutej webovej stránke je informatívny. Výpočet uvedený na webovom sídle fininfo.sk vychádza z toho, že splatnosť prvej splátky je presne jeden mesiac po čerpaní úveru. Avšak v prípade uzavretej zmluvy medzi čerpaním úveru a splatnosťou prvej splátky nebol jeden mesiac. Čiže počet dní medzi čerpaním a splatnosťou prvej splátky sa nezhoduje s informatívnym výpočtom, ktorý vychádza z iného počtu dní. To znamená, že výpočet použitý súdom nevychádza z údajov uvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Namietol zmätočné závery súdu o výške odplaty, pretože je zrejmé, že postup podľa § 53 ods.6 O. z. v spojení s § 1 a §1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. súd nahradil vlastným postupom, ktorý je však zmätočný, nekonkrétny a nie je z neho zrejmé ani základ postupu, z ktorého sa vychádzalo. III. navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok a žalobu zamietol, a zároveň žalovanému priznal náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu „a tiež, aby odvolací súd zaviazal žalobcu k náhrade trov „prvostupňového“ konania žalovaného a tiež k náhrade trov odvolacieho konania za súdny poplatok a náhrade trov právneho zastúpenia odvolacom konaní“.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami uvedenými v odôvodnení odvolania žalovaného, ktoré považuje za účelové. Plne sa stotožňuje s právnym záverom súdu, pretože súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a správne vo veci rozhodol a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodnil a vôbec nie je pravdou, že by boli závery súdu zmätočné, nekonkrétne a že nie je zrejмый ani základ postupu, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal. Naďalej zotrval na svojich doterajších tvrdeniach pred súdom, naďalej v plnom rozsahu zotráva na obsahu žalobného návrhu, doručeného súdu 9.11.2017 a na obsahu písomného vyjadrenia, doručeného súdu 9.3.2018 a k veci samej viacej už nemá čo dodať. S poukazom na vyššie uvedené navrhol rozsudok Okresného súdu Rožňava č.k. 12Csp/197/2017 z 29.10.2018 ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdiť a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania, a to za právne zastupovanie v odvolacom konaní vo výške 100%.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu

konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

7. Žalovaný v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

9. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

10. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba

opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

11.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

12.Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2 CSP) možno doplniť, že je v súlade rozhodovacou praxou súdov, ktoré rozhodovali z hľadiska skutkového a právneho v analogických sporoch a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi, ku ktorým tieto súdy dospeli a keďže niektoré spomínané rozhodnutia sú známe žalovanej, ale ostatné sú všeobecne prístupné, nepovažuje za potrebné, ani účelné v nich vyslovené právne závery uvádzať, resp. opakovať.

10.Odvolací súd sa stotožňuje s prvoinštančným súdom aj v tom, že úroky prevyšujúce 40,06% ročne sú neprimerane vysoké, odporujúce dobrým mravom (porov. NS SR 5Cdo 26/2011, 1MCdo 1/09, tiež NS ČR vo veci 21Cdo 1484/2004) a prisvedčuje konštatovaniu súdu, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 O. z., teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (porov. rozhodnutie NS SR vo veci 1MCdo 1/2009 z 31.7.2009).

11.V danom prípade sa súd správne zaoberal výškou úroku z úveru a porovnával ju s úrokmi poskytovanými peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (13,36%). Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 O. z.), nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i súdom správne aplikovaný inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo 1/2009, 21Cdo 1484/2004).

12.Zmluvné podmienky v predmetnej veci prvoinštančný súd správne vyhodnotil, pokiaľ ide o úrok z úveru, ako odporujúce dobrým mravom (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10Banco Español). Súd svoje úvahy náležite odôvodnil a vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní. Sadzba úrokov prevyšujúca 40,06% nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti. Súdy sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám [5Cdo 26/2011 (48%), 1MCdo 1/09 (60%), Krajský súd v Prešove vo veci 3Co 67/2008 (25%)]. Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera).

13.Judikatúra súdov nikdy nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok (porov. právne veci NS SR sp. zn. 1MCdo 1/09 z 31.7.2009, NS SR sp. zn. 5Cdo 26/2011 z 26.4.2012, NS ČR sp. zn. 21Cdo 1484/04 z 15.12.2004, KS v Prešove sp. zn. 3Co 3/2011 z 12.10.2011, 3Co67/2012 z 24.10.2012).

14.Odvolací súd považuje za potrebné podoznieť, že zmluva je nazvaná ako zmluva o revolvingovom úvere, ale plnenie na základe nej poskytnuté bolo ako klasický úver a táto nespĺňa základné znaky revolvingu a síce, že klient môže opakovane čerpať finančné prostriedky do určeného limitu. Príkladom revolvingového úveru sú kreditné karty, pri ktorých je klientovi poskytnutý úverový rámec. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. Žalovaný len zastieral, že poskytnutý úver je revolvingový, čím žalobca bol uvedený do omylu.

15.Záverom je nutné konštatovať, že v konaní bolo bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľským. Vychádzajúc z uvedeného, na tento vzťah, sa vzťahujú právne predpisy týkajúce sa spotrebiteľa a jeho ochrany, tak ako ich správne použil aj súd prvej inštancie.

16.V zmysle § 11 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods.1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie

alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1, d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

17.V dôsledku tejto právnej skutočnosti a v súlade s § 11 ods.2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z z. d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Zmluva neobsahuje zákonom stanovené náležitosti, v dôsledku čoho je bez úrokov a poplatkov a rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj s vysloveným právnym záverom v bode 46. rozsudku.

18.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

19.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

21.Žalovaný nemal v odvolacom konaní úspech a žalobca bol aj v odvolacom konaní plne úspešný, preto mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške účelne vynaložených trov v súvislosti s odvolacím konaním rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods.2 CSP).

22.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.